

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MARILÂS

İKİ AYLIK KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ SAYI: 11 ARALIK 2016

İMTEYAZ SAHİBİ

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına Okul Müdürü
Mahmut Yelek

TETKİK EDEN

Ragıp Küçüker
Süleyman Ocakçı

EDİTÖR

Mustafa Yasir Demirkol

YAZAR-ŞAİR

MEYYİT - M. Said Akça
GİRYÂN - M. Yasir Demirkol
HİÇKİMSE - Y. Furkan Denizler
FELLAH - İsmail İkbâl Ekici
ÂKİF - M. Akif Sinan
DİRİLİŞ ERİ - Mehmet Fatih Tiftik
YÂRE - Mustafa Eray Karabulut
MERDÜMGİRİZ - C. Mehmed Akif Balcı
KAHRİMAN - Safa Kahriman
ALİ SERVİ - Alibaz Dursun
MUŞTU - Akif Akyıldız

dergimahlas@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
Ditörden

Direnış...

"Zulüm, direnişin bittiği yerde başlar." Yahut "zulmün başladığı yerde direniş peydâ olur."

Milletçe atlattığımız darbe girişiminin ardından ilk sayımızın konusunu, o geceye ithafen "direnış" olarak belirledik ve bu çerçevede içerisinde yazdık elimizden geldiğince.

Şiirlerimizle süsleyip hikâyemizle taçlandırdık bu sayıyı. Balkanlar'da aradık ecdadın izlerini. Asıl konumuz olan direnişeye yer verdik genel itibariyle.

Direnış sadece 15 Temmuz demek değil şüphesiz. Müslüman kimliğimizle mensubu olduğumuz dünya düzeninde, direnecek çok mevzu var elbet.

Kimimiz, putlaştırılmış "izm"lere "Tekbir" dedi, yıktı küfürden kaleleri. Kimimiz "Haksızlığa başkaldırmak mıdır mesele, yoksa haksızlığı tümüyle ortadan kaldırmak mı?" dedi. Kimimiz İslâmiyetle beraber şereflenen Mekke'yi direnişin kalbi olarak ele aldı. Kimimiz İslâm'dan tecrit edildikçe kan kusan Ortadoğu'yu, bilhassa Filistin'i; Filistin'deki tekerlekli sandalyeli mücahidi ele aldı. Denildi ki: "felçli" de olsa direnilir, fikirler felç geçirirmedikten sonra..."

"Körelmiş inançlar"a da direndik sonra.

Hâsıl-ı kelâm, direndik, direniyoruz da İslâm'dan gayrısına...

"Hazır ol'da değildik; rahat da durmayacağız!"

İçerik

Mostar'ın Çiğliğı	06
Haksızlığa Başkaldırmak mıdır mesele?	08
Tevhid Şehri Mekke	09
Şiir	11
Şiir	12
Yeryüzünden Bir Manzara	14
Başkalarının Aşkıyla Başlıyor Hayatımız	16
Direnış Hikâyeleri	20
Bir Tek Tekbir, Putlar Yerle Bir	22
Şiir	26

MOSTAR'IN ÇIĞLIĐI
06

YERYÜZÜNDEN BİR
MANZARA
14

DİRENİŞ HİKÂYESLERİ
20

BİR TEK TEK BİR
22

Mostar'ın Çılgılığı

Bu yazı Balkanlardan. Yüksek dağların karlı zirvelerinden. Vardar Nehri'nin azgın sularından. Halvetîlerin tütün kokan tekkelerinden, Prizren'in işlemeli şadırvanlarından. Alaca Camii'nin kadın eli değmiş kubbesinden. Evet dostlar bu yazı Balkanlardan. Hani vuslat dedik ya; tam bu coğrafya için söylenmiş olsa gerek. Uçan kuşlar, sokakta koşuşturan kedi köpek, yağan yağmur, esen rüzgar, şarıldayan su adeta "özledik" diyor. Kavuşmayı arzuluyor, sahibine dönmek istiyor. Vuslatı bekliyor.

Osmanlı buradan çıkmalı bu coğrafya yetim ve öksüz kalmış. Yaptıkları onca eser; camiler, çeşmeler parklar meydanlar hep ruhsuz ve soğuk bir şekle bürünmüş. Cami duvarlarının boyası dökülmüş, çeşmelerin suları kesilmiş,

park ve bahçeler heykellerle doldurulmuş. Ama yinede vefasızlık etmemişler Osmanlıya, bekliyorlar şimdi vuslatı.

Ne badireler atlatmış bu coğrafya; komünisti de gelmiş gavuru da. Hepsi de bir iz bırakmış o kokuşmuş kültürlerinden, yine de bozamamış buranın tazeliğini.

Bu coğrafyada birazcık dolanıp turlama şansı bulursanız, Anadolu'nun herhangi bir şehrinde dolaşmış gibi bir duygu kaplayıverir içinizi. Tıpkı İstanbul'un sağı solu camilerle kaplı, birazcık da dar sokaklarında dolaşmış gibi bir hisse kapılırsınız hemen. Zaten buranın Anadolu olmaya başlamasının üzerinden çokta uzun bir zaman geçmedi. Aradaki bu zaman zarfı ve bu süre içerisinde gerçekleşenler; buranın mimari dokusuna çok zarar vermemiş olsa

da ileride gerçekleşebilecek olaylar buranın Anadoluvari yapısına büyük zarar verebilir. Bu zararı önlemek ve buraların Anadolu kalmasını sağlamakta, yine Türkiye'nin vazifesidir. Zira burası Türkiye'nin yetim bırakılmış bir parçasıdır. Balkan Coğrafyası'nın bu denli sorumsuz ve beceriksiz ellerde yitip gitmesi, kendine

Türk diyen her insanda bir şuur uyandırmalıdır. Bu coğrafyanın vuslata olan arzusu- na karşılık vermek, yine hepimizin boynunun borcudur. Balkan Coğrafyası bizimdir, ebediyen de bizim kalacaktır. Haydi selametle...

FELLAH

Haksızlığa başkaldırmak mıdır mesele, yoksa haksızlığı tümüyle ortadan kaldırmak mı ?

Bana sorarsanız insan haksasiasiyetindeki en önemli meselenin haksızlık mefhumu olması gerekir. Haksızlık kelimesinin zikredilmesi insanların içini titretmeli, böyle bir olayın olabilme ihtimali bile insanlara korku salmalıdır. "Haklının hakkını alamaması bir milletin sonunun gelmesi için yeter bir sebeptir." ilkesi bir serum misali damarlarımıza aşılmalıdır. Benim hakkım derken susmalı, düşünmeli, kat'iyetle mâlum olana direnmeli. Devlet ve millet mevzusun-

da "hak" en temeli oluşturmalı.

Velhâsıl-ı kelâm haksızlık karşısında direnmek, lazım olan İslâmî bir toplumda kolaydır lâkin asıl iş, haksızlığı sıfıra indirecek bir sistemi uygulamaktır. Biz buna direnelim...

ÂKİF

Mekke bir direniş merkezidir bence. O, hem itaati hem taassubu hem de direnişi toplamıştır kendinde. O, Mekke'dir. O, şehirlerin anasıdır. Çünkü ilk defa orada başlamıştır direniş. Hz. İbrahim orada "Beni ve soyumu senden başkasına tapmaktan, sana şirk koşmaktan koru." demiştir. Tevhid ilk defa orada vücut bulmuş, hak ile batıl ilk defa orada ayrılmıştır. Direnmiştir Mekke. Sinesindeki onca puta, onca dine, onca " para" ya, iktidara rağmen O, **"la ilahe illa Allah"** demiştir.

Tevhid şehridir o. Birleşme yeridir, tüm ayrılıklara, farklılıklara, fırkalara rağmen o, siyah ile beyazı, radikal ile gelenekçisini, Hanefi ile Mâlikî'sini toplayarak farklılıklara, hiziplere direnir. Zulme bir isyan, bir direniştir. Mekke demek aslında direnişin merkezi demektir. Küfrün iktidarına, Batı eşitliğinin dengesizliğine, demokrasisinin zulmüne karşı vahdeti, yekvücutu temsil eder Mekke. Ve haykırır tüm tağutlara, putlara, "eşitliklere" ve servete: "Ben buradayım, siz var olsanız da olmasanız da yerinize lat da gelse uzza da gelse menat da gelse ben buradayım. Ve her zaman burada olacağım, size direneceğim."

Mekke'den direnişi öğrenmiştir Müslümanlar. Mekke, ne olursa olsun zulme boyun eğmemeyi ve zulme inat baş koyduğu yoldan dönmeyi öğretmiştir. Bir Ebu Hanife'yi yetiştirmiştir Mekke'nin isyanı. Mutlak otorite kim olursa olsun yolumuzdan sapmamayı, ne kadar şöhret sahibi de olsun gerçeği, hakkı haykırmayı, gerekirse bu yolda suikaste uğramayı, ölmeyi, tüm makamları ve popülariteyi bir çırpıda silmeyi öğretmiştir bize Ebu Hanife. İslâm direniştir. Vesselâm...

Bu cumhûr-u âlâ reisine îtimâd etmişse,
Süfehâ-i ceberutların hıyâneti nedendir?
Kâffe-i nâs, halkı ciğergâhından vurmak isterse,
Cansiperâne koşarız, hedefimiz şehâdetdir!

MERDÜMGİRİZ

Kafirlere kalkan yüksek çığlık sesi
Mazlumların umut dolu bekleyiři
Devlet-i islamın ihtiyaı olan tek gerçeği
Beraber olmanın verdiĖi gurur göstergesi

Tek gecede yok olması istenen devlet
O gecede mukavemeti sağlayan millet
Beraber el ele kenetlenen ceş-u Muhammed
Tek kelime ile “şehadet”

Minarelerde ezan sesleri ve selalar
Camilerde salavat ile salatlar
Kalplerde pür-u nur dualar
Ellerde şehid kanı bayraklar

Çıkın dedi reis-i cumhur dışarıya
Döküldü millet yola çarşıya
Kenetlendi herkes aynı duaya
Zikrolundu salavatlar Resûlallah'a

KAHRİMAN

Kuru, hissiz

Çaresiz.

Mazaretleri dağları aşan gelincik

Gece boyu uğruna kanlar akıtılan

Yaşlarına yaşlar ve kaşlar katan

*Fevkalade medeniyet abideleri için samandan
aklananlar*

Zamanı saman

Kelamı selam

Merdi namert

Çalanı çoban yapandan

Ve hissiz, kuru, çaresiz olandan...

Sevdiceđi dađlar ardında

Alnında bir kuruçam

Zemheri çocukluktan asil kalabalıklara

Düzenbaz cambazlıktan kirli aklıklara

Müessir müsaderelerden çarşamba pazarlarına

*Asırlarca kahpe sevgilisine sevgi saçanlar uğra-
dılar.*

Hak edilmiş hakkaniyetle hakikate varınca

Merdümgiriz kelepçeler muştularla geldiler

Nakle mecbur kalmadıkça taşınmayan yolcular

Nakilde naklen seyirci oldular.

Sahi,

'Aşkları da devralır mı

Kalp nakli yaptırınlar?'

MUŞTU

Bir sonraki füzeye ağzımı açacağım. Olur da güvercin etinin tadını alırım. Yıllardır ne kuş geçer buralardan ne güvercin o zift kaplı olanı saymıyorum.

Zift kaplı bir güvercin ağzında bir güvercin

ağzında zeytin dalı.

Kuş pisliklerini kuşa tercih ediyorsak eğer dünyada bir sıkıntı var.

Acaba nehirler mi akıyor? Yoksa toprak bizden yüz mü çevirdi.

Bilmiyorum.

Zaten bilseydim gökyüzünü ben kontrol ederdim. Yağmur yağdırırdım herhalde..

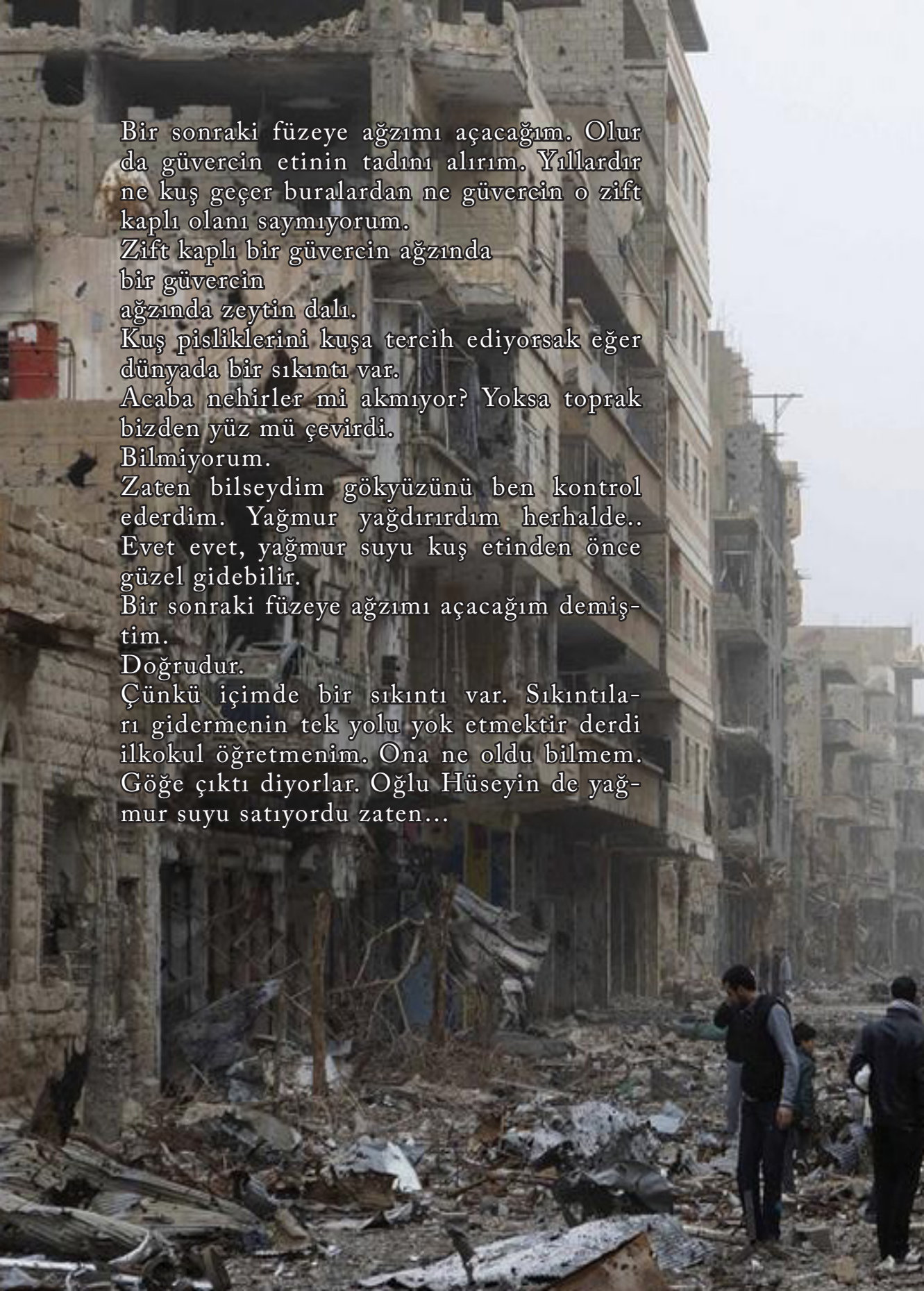
Evet evet, yağmur suyu kuş etinden önce güzel gidebilir.

Bir sonraki füzeye ağzımı açacağım demiştim.

Doğrudur.

Çünkü içimde bir sıkıntı var. Sıkıntılarını gidermenin tek yolu yok etmektir derdi ilkokul öğretmenim. Ona ne oldu bilmem.

Göge çıktı diyorlar. Oğlu Hüseyin de yağmur suyu satıyordu zaten...

Umarım bir sonraki füze sıkıntılarıımı yok eder. Çünkü etmezse Hüseyin'e bir çift lafım olacak.

İçleri göğe bakan avuçlarıımı

parmaklarıımı sıkacağıım

sıkacağıım

boynunu

Gerçi bu halimle yapamam. Hem onun gözleri Alev Alev yanar.

/Galiba Kuzey'dekileri martılar kandırıyor. Beyaz ışıltıları gözlerini alıyor yakamozlarla. Çünkü daha gözleri tertemiz ışıldayan kimseyi görmedim./

Aslında

ben kimseyi görmedim.

Gözümü zift bürüdüğünden değil, kuş pisliğinden.

Bunaldım ve sıkıldım, bunaldım ve sıkıldım.

Hüseyin'in gözleri ve küçümseyici alevi
alevi
alevi

DİRİLİŞ ERI

Başkalarının Aşkıyla Başlıyor Hayatımız

Zalim bir güneş ışığı, sararmış perdeleri zorluyordu yine. Dışarıdan karga sesleri geliyordu.

Bir gün daha batmış, bir gün yine doğmuştu. Tufan kopmuş muydu? Her şey o yaşarken mi olmuştu? Bütün bunları geride kalan uzun gecede bıraktığını düşünüyordu. Ama öyle olmuyordu işte. Olmazdı. Eşyanın tabiatına aykırıydı bu. Eşyanın tabiatı... “Bu husus üzerine biraz kafa yormalı.” Diye düşündü. Baş ağrıyordu. Dün geceden kalma bir yorgunluk olarak açıklamak kolaydı bu baş ağrısını. Belki dün gece yapayalnız bir sokakta yediği acımasız rüzgâr esişleriyle, belki hangi caddeye çıksa peşini bırakmayan ahmakıslatanın yüzünün varoşlarına çarpmasıyla da izah edilebilirdi. Esasında, bu -güya ulvi- hastalığın nereden gelip musallat olduğuna dair

bir açıklaması yoktu ve bunu düşünecek halde de değildi şimdi.

Saate baktı. Dersi başlayalı iki saat olmuştu. “Biraz daha gayret etmeliyim.” dedi, kendi kendine. “Henüz okulu uzatacak kadar çok ders kırdım.” Acı bir gülüş, -buna pis bir sırtış da denebilirdi- seslice söylenmeyi takip etti. Gözlerini ovaladı. Az evvel hafifçe doğrulduğu yatağında, tekrar uzanmayı denedi. Tavanda hüznün beyaz etrafını görmeyi umuyordu, ancak göremedi hiçbir şey. Zaten bir öğrenci yurdunun yatakhanelesindeki ranzadan seyrettiği tavandan çok şey beklemek olurdu bu. Yine eşyanın tabiatına aykırı buldu az önceki fikrini. Bu laf nereden çıkmış, diline pelesenk olmuştu? Peltelesmiş pelesenğin perestiş edişleri. Bir yerlere çıkıp gitmek istiyor hantal gövdesi, ancak ya-

şamak ağrısı boynunda asılı duruyor. “O” gitmiyor bir türlü aklından.

Yaşamak ağrısı duyacak kadar yaşamamıştı, gençliğine rağmen bu lafları edebiliyordu. Pek çok kimse gibi ona da bir gençlik ölümü nasip olmamıştı. Pek çok şeyi düşünmeye yetiyordu şimdilik. Ölmenin, ölümü düşlemekten çok daha kolay olması bu düşüncelerden biriydi şüphesiz.

Hayır. 21. asıra ulaşmıştı dünya ve böyle şeyleri kaldıracak yıllar çoktan berhava olmuştu. Her şeyin postu çıkmıştı. Sarfettiği sözler manitalara mesaj olarak döşenecekti. Ve bunu bilmenin ızdırabıyla, onulmaz bir baş ağrısı yakasını bırakmayacaktı.

Böyleydi işte. Cesur yeni dünya. Haxley’in canı cehenneme. Ranzanın üst katından aşağı iniverdi. Çıkıp gitmek, uzaklarda bir yerlere yerleşmek, mürdüm erikleri yetiştirip, kar yağarken kirlenen yüzleri seyretmek istiyordu belki de, karar veremedi. Eli, karşı konulmaz bir alışkanlıkla saç kurutma makinesine uzandı, makinenin fişini takarken bütün kuraşısı yok olayazdı. Makineyi yere bıraktı. Aynaya son bir kez göz attı. Her gün karşısında uzun vakitler geçirdiği aynada, sanki kendisine ait olmayan bir yüz görüyordu şimdi. Kıyafetine baktı. Geceleyin, gündüz giydiğini çıkarmadan yatmıştı zaten, öylece devam etti.

Kuşlar da ölür, demişti bir şair. Kuşlar da ölür. Şimdilerde şairler de ölüyor.

Kısa bir müddet evvelkiyle şimdiki ahvalini kıyasladı. Adi vakitlerde, şu sıralarda kafede oturuyor olmalıydı. Lattesini yudumlamalı, etrafta oynaşır duran kedileri seyretmeli, yanına gelip oturan başörtülü kızlara bir sigara ikram etmeliydi. Cevaplandıramadığı binlerce soru, inkıtasız bir kurşun yağmuru, mahşer gibi kanyan bir zift akıyordu zihninin orta yerinde.

Sol yanına uçarı bir ağrının saplandığını da hissediyordu. Rüzgârın sol yanına çarptığını. Lambada üşüyen alev gibi titriyordu.

Hisleri, verem kokulu bir mendil gibi incecekti.

Nasıl olduğunu anlayamadı fakat otobüs durağına varmıştı. Uzuvarı, o söylemese de hala olması gerektiği gibi işliyordu. Otobüse bindi. Otobüs pencerelelerinde kendini bir gösterip bir kaybeden hayaller. "O" nun silik sureti.

Şehrin, bu kendi dahil herkese yabancılaşmış, eğreti caddelerin, gösterişli ama bir o kadar ruhsuz binaların, toplumun yer bulamamışlarının, rızkını yanlış yerde arayanların, kirli paralarla çocuk kemikle-

ri satın alanlarının, bazen de yolu nereden buralara geldiği belli olmayan gariplerin mesken edindiği kısmına varmıştı. Kulak tırmalayıcı gürültünün farkında bile değildi. Uzun zamandır ilk defa kalp atışlarını duyuyordu. Ve çocukluğundan bu yana ilk defa kendisini takip eden bir gölgesinin olduğunu fark etmişti.

Bir müddet etrafını seyretti. Koşan, yürüyen, bir şeyler satmaya uğraşan, konuşan, oturan anlamsız suratlarıyla insanlar.

Şiddetli bir gök gürültüsü koptu birden, kuşlar sağa sola uçtu. İnsanlar dükkanlara çekildi. Yağmur olanca kuvvetiyle bastırdı. Kirli caddelerin ihtiyar yüzleri, boşanan rahmetle tertemiz oluyordu.

Yere düşen her damla, sükût-u hayalinden kopan bir parça oluyor, "O" nun gözleri, yanakları, elleri ve sözleri parmak uçlarından akıp gidiyordu.

Caddedeki tüm sesler kesilmişti. İnsanlar kaçışmış, hafif bir yürüyüş ve kendisine eşlik eden yağmurdan başka bir şey kalmamıştı şimdi yanında. Neden sonra derinlerden bir ses kulaklarına çalındı.

Yağmurun ritmine eşlik ediyordu duyduğu keman sesi. Buraya gelmeden önce sol ya-

nına doğru esen rüzgâr, şimdi yerini bir şelale akışının, bir bülbül ötüşünün, bir deniz melteminin notalara karıştırılmış haline bırakmıştı.

Sesin kaynağına doğru ilerlemeye çalıştı. Kısa bir yürüyüşten sonra yağmurda keman çalan adamı gördü.

Görmenin nice belalar açtığı cesur yeni dünyada görme yetisinden mahrum bir adamdı bu. Yüzü itminan dolu çizgilerle kaplıydı. Elleri yaralar içindeydi.

Gitti. Önünde durdu.

Kör adam, kemani çalmayı bırakıverdi.

“Aşk.” Dedi. “Bunun adı aşk.”
“Ne demek şimdi bu?”

“Buraya cevap aramaya gelmedin mi? İşte cevap.”

“Peki sen aşk hakkında ne biliyorsun ki?”

“Ben görmeden âşık oldum.”

“Peki ya ben? Ben ne yapacağım?”

“Kalbinin yönünü değiştireceksin.”

Kör adam bunu dedikten sonra ağır aksak yürümeye başladı.

Yağmur inceldi.

Kuşlar yavaş yavaş tekrar ötüşmeye başlıyordu.

ALİ SERVİ

Direniş Hikâyeleri

- I -

Sabahın en güzel saatleriydi. Mazlum coğrafyada -yada İslam coğrafyası mı demeli?- güzel olan nadir şeylerdendi. Bu aralar bu topraklar hep metal kokmaktaydı. Toprağın üstündeki tanklardan mı, yoksa tankın altında ezilmiş çocukların mübarek kanlarından mı gelmekteydi bu koku?

Hâne halkı gergindi. Yaşlı adam tutturmuştu bir kere. "Sabah namazını ille de cami de mi kılacaksın be adam? Nasıl bir inattır ki sendeki? Hem olmayacak şeyler istedin hep. Şu sakat halinle nasıl kurtarabilirsin Aksa'yı? Nasıl direnirsin zalimin karşısında?"

Direndi.

Halen direnmekte belki. Kiminin duruşu dahi korku salar zalimine. Fikirlerin hasta olması daha fenadır. Vücudumuz sağlıklı da ne yaptık san-

ki?

O sabah namaza gitti. Hasta vücuduna isabet etmiş füze zalimin gücünü değil korkusunu gösterdi bize. Parayla ödenemeyecek bir miras kaldı milyonlara.

"Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölümler! Hiç kimse yok mu Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?"

Tekerlekli sandalyesiyle direnişin öncüsü olmuştu. Fikirleri doğru olan birine yaraşır bir şekilde, bir önder olarak yaşadı ve şehid olurken dahi Müslümanlara onurlu bir direniş bıraktı. İsmi Ahmed'di. Şeyh Ahmed Yasin...

- II -

Sabahın en güzel saatleriydi. Civar hanelerden camiye gelmiş erdemli azınlık -ki sayıları gerçekten azdı-, birkaç saat

evvel günah çukuruna dönmüş sokaklarda hızlı adımlarla evlerine dağıldılar. Belki de günün en masum anıydı bu. Gök kurşünü bir asalet sergiliyor. İnsanın yüzünü hafifçe tokatlayan tatlı rüzgar ciğerlerine dolarken anlarsın 'sabahın nimetini'.

Keşke Ahmed de tadabilseydi bu güzel hisleri.

Ama ne kadar zordu kalkabilmek. Şu tüyün mahsulü yorgan, ne kadar ağır. Ne kadar ağır ki gözkapakları dahi açılmıyor. Minareden gelen o tatlı seda ninni midir ki, kalkaca-

ğına bedeni daha çok gömülüyor yorgana yahut karanlığa. Duymak istemiyor belki, diremiyor, diretiyor gözkapakları gözünün mavisini göstermeye. 'Hadi!' diyor içinden bir ses. 'Hadi kalk ve diren' diyor. Bu ses modernizmin baskı altında parçalanmış imanının kırıntılarıdır. Kutlu direnişin çağrısıdır.

Ve karar zamanı gelmiştir. 'Şeytanla beraber mi, şeytana karşı mı direneceksin?'

YÂRE

Bir Tek "Tekbir" Putlar Yerle Bir

Tarihin hemen hemen her safhasında milletler, devletler; bir ideoloji, bir inancı temsil etmiştir. Bizans yahut Roma deyince nasıl Hristiyanlık geliyorsa aklımıza, aynı şekilde İsrail dediğimizde Davud yıldızı gelir, Siyonist uşakları gelir. Hindistan deyince inek gelmesi ne kadar doğalsa, komünizm vb. bütün 'izm'leri ilah edinmiş Rusya deyince akla Lenin ve Stalin'in gelmesi de o kadar doğaldır. Çin dediğimizde komünist babası Mao geliyorsa, Osmanlı -daha genel alırsak Türkiye- dediğimizde Fatih gelmesinden doğal bir şey olmasa gerek.

Osmanlı'yı hep İslâm kabul etmişizdir. Osmanlı'yı İslâm kabul gördüğümüze göre; karşısında yer alan otorite, İslâm'ın karşısında olanlardan olmalıdır. Meselâ; Fatih'in karşısında Roma varsa, hilalin karşısında haç var demektir.

(...)

Fatih'in surlarla beraber Roma'nın göğsündeki Haç'ı vurmasıydı en çok dokunan kâfire. Burası aşikâr. Zaten mesele bütünüyle bunun sonrası: "Dünya ve içindekilerden daha büyük bir keyfiyet olan

İslâm'ın evlerde bile yaşanmadığı bir toplum oluşturmak.” Fatih'ten sonra Yavuz hilafeti olarak tescilledi İslâm olduğunu devletin. Sonrasında cihana yayıldı İslâm... Kanunî at sırtından inmedi i'lâ-yı kelimetullah için. Yayıldı. İslâm, yayıldı hakikat. Buna doğru orantıyla büyüdü nefret. Haç'a dokunandan alınmalıydı intikam. “Haç”a dokunan el, kökünden kesilmeliydi. Nefrete binaen onlarca tuzaklar kuruldu. İçerden dışardan her ne varsa. Sonu hazine oldu Osmanoğulları'nın. Bu kısım tüm Türkler tarafından üzüntü verici olsa gerek. -Burdaki Türk'ü milliyetçilik olarak almıyoruz, bilâkis Necip Fazıl misali: “Bir Türk ne zaman Müslüman'sa o zaman hakikî Türk'tür.” diye alıyoruz.- Tabi Türklerle beraber bütün Müslümanların umuduydu Osmanlı. Onlar da üzüldüler bu hâle, hem de İslâm olmadan Türk olduğunu sananlardan daha fazla.

Peki istenen neydi bu ulu çinardan, Alemdar-ı İslâm'dan? Sebepler sebepler...

İslâm olması yeterli olsa gerek. Cihandan daha büyük bir keyfiyet olan İslâm'ın cihana hükmetmesi, gayrısını rahatsız etse gerek. Nitekim buydu se-

bep. Uzakta aramaya ne gerek var ki? İslâm ve İslâm olana verilen “Nûr”... (Allah nûrunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Kâfirler istemese de Allah nûrunun tamamlayıcısıdır. - Saff Suresi 8. Ayet)

(...)

Çeşitli darbe girişimleri oldu İslâm'a, özelleştirecek olursak Osmanlı'ya. Aklını batıya, fikrini bâtıla satmış kişilerce oldu bu. Aklını batıya satan, imkânı bulunca devleti sattı. Devlet İslâm'dı çünkü.

Devlet satıldı, devletin değerleri satıldı ve en büyük değer olan İslâm satıldı bu topraklarda... Laiklik tasması takıldı boyunlara, bağımsızlık savaşı verip kazandık denildi. Doğru, fikrî bağımsızlık dışında kazanan bizdik. Her biri İslâm taşıyan toprakların teslimi dışında kazanan, bizdik. Ahiret dışında kazanan, bizdik...

Sahi ne çok kazandık(!) Bir elin parmağını geçmez...

Kaybedilenleri saysak biraz. Fikrî açıdan daha isabetli bir karar olur.

İslâm. Kaybedildi. Hem de ilk olarak. Halifelüğün ilga'sı bizce

hiçbir şey ifade etmez. İçerden kaldırılmıştı hilafet.

Kağıt üzerinde halife, sarayında hiçbir şey.

Halife'nin mi suç?

Asla!

Suç, aklını ve fikrini batıya satmış üç beş soysuzda.

İslâm'ı kaybetmek bizim açımızdan ırk'ımızı da kaybetmektir namusu da. Zira önceden de zikrettiğimiz gibi Türk, İslâm oldukça Türk'tür...

(...)

Akifçe seslenmeli belki de cumhuriyet, laiklik, Kemalizm vb. hangi "izm"li put varsa hepsinin bizden götürdüklerine. Bizden götürdüklerine karşı "Tükürün" demeli belki de. Yahut şöyle:

"Haya sıyrılmış inmiş, öyle yüzüzlük ki her yerde

Ne çirkin yüzleri örtermiş, meğer o incecik perde

Vefa yok, ahde hürmet hiç, lafe-i bi medlul

Yalan raiç, hiyanet mültezem, her yerde hak meçhul

Ne tüyler ürperir ya rab, ne korkunç inkılab olmuş

Ne din kalmış ne iman, din harab, iman türab olmuş"

(...)

Sahi inkılap. Şiirde geçen hâliyle... Bütün bunların, dine, fikre vurulan darbelerin meşruiyetini sağlayan şeye takılan isim... Onlarda yenilik, bizde ise "inkılap" dediğimiz köpekleşme.

"Köpekleşme demek ağır mı bilinmez. Lâkin dünyanın neresinde giderseniz gidin köpektен başkası tasma takmaz!"

Bu yüzden inkılap bunların hepsi, inkılap değil. Laik düzen başlı başına inkılap. Şapka takmak başa, batı tasması. Latin'in alfabesi tasmanın ta kendisi... Osmanlı sonrası kazanılanların özeti: "Gayr-ı İslâm tasması..."

Son bir husus kaldı belki de laiklik mevzuunu kapattıktan sonra.

Diğer devletler, milletler. Tasmasını üzerimize savuranlar. Tabi bizim içimizden -toprak üzerinde bizden, diğer türlü hiçbir ortaklık yoktur.- o tasmayı hay hay diyerek başına takanlar.

Ne istedi İngiltere, Amerika, Rusya vb. devletler bizden Emperyal arzuları dışında? Hâbide İslâm'ı yok etmek dışında? Kocaman bir hiç, dert İslâm'la...

-İlâveten; Emperyal arzular da bir "izm"dir. İslâm'ın yıktığı

putlardan bir “izm”...-

Ez cümle:

İslâm “Nûr”dur. Hiç sönmedi. Söndüğünü sananlar yalnızca gözünü kapattı. Bir dönem milletin de gözü kapatıldı, tasma vuruldu.

Ne verdi o tasma bize, ne sağladı?

Zina arttı da, veled-i zina açıkta kaldı. İmân gitti de, gayrisı açıkta kaldı. Hakikî inanç, “Hakikat’e inanç gitti de, medeniyet açıkta kaldı. Belki de en mühimi:

“Ar gitti, insanlık açıkta kaldı...”

Peki ne yapmalı? Direnmeli.

Neye? Bütün fikrî putlara, boyunduruklara, tasmalara.

Nasıl? İslâm olarak yani Allah’a teslim.

Ha bir de Malik El-Şahbaz (bizim bildiğimiz şekliyle Malcolm X) gibi:

“Hazır Ol’da olmayıp, rahat da durmayarak”

“Selâm, hidayete tâbi olanların üzerine olsun”

GİRİYÂN

Pâre pâre olmuş sînelerden süzülen,
Şerh edilmez bir hiss-i nâmütenâhî bu.
Cihân arzolunsa ellerine kâmilin,
Terkedilmez his müptelâ gönüllerde bu.

(...)

Ümitvâr intizârı mutlu ediyorsa,
Göremediği her an dilhun ise kişi,
Biteviye tefkir ediyorsa hülâsâ,
Âşiyânı tesîs etmek olur işi.

(...)

Müstesnâ kelimeler berhudâr ediyorsa dildârı
Maaliftihar saadetle dolar şahsın âsumânı.

MERDÜMGİRİZ

Çıkmalsın daldığın karanlık sulardan
İnsanların yattığı gaflet uykusundan

Gaflet uykusu için bulmalısın bir çare
Olmalısın insanlar için çare-i hane

Gaflet uykusundan uyanmaya bir fikir yeter
Bir uyanık ise herkesi uyandırmaya yeter

İşimiz bitmiyor sadece uyanmakla
İşimiz bir zulmü ortadan kaldırmakta

İstiyor isen bir zulmün bitmesini
Bozmalısın zalimin hinliklerini

Zulüm bitmez sen direnmezsen
Zalim kadar cesaret edemezsen

Cesaret kadar önemlidir fikirler
Dünyadaki olaylarda hep gözüdürler

Güçlünün kim olduğu değildir önemli
Asla yenemezler fikirlerin beslediği bedenleri

Gelir para ve silahtan zalimin gücü
Fikir ve direnmek ise mazlumun özü

Bırakmamalısın asla kendi özünü
Dinlememelisin bir zalimin sözünü...

HİÇKİMSE